

Sbírka zákonů a nařízení.

Částka 25.

Vydána dne 15. března 1939.

Cena: K 1.—

Obsah: (60.—67.) **60.** Nařízení o čestných titulech státních a jiných veřejných zaměstnanců. — **61.** Nařízení o soustředění působnosti ve věcech peněžních ústavů a peněžních podniků u ministerstva financí, jakož i o úpravě některých poměrů v peněžnictví. — **62.** Nařízení, kterým se doplňuje zákon ze dne 14. dubna 1920, č. 300 Sb. z. a n., o mimořádných opatřeních, ve znění zákona ze dne 10. července 1933, č. 125 Sb. z. a n., a vládního nařízení ze dne 10. ledna 1939, č. 1 Sb. I. — **63.** Nařízení, kterým se doplňuje a mění zákon ze dne 3. dubna 1925, č. 65 Sb. z. a n., o svátcích a památných dnech. — **64.** Nařízení o přechodném obmezení výplat vkladů u peněžních ústavů. **65.** Nařízení o úsporných opatřeních personálních. — **66.** Nařízení o změně rigorosního řádu pro fakulty věd právních a státních. — **67.** Nařízení o vyhledávání objednávek na zboží textilní.

60.

Vládní nařízení

ze dne 2. března 1939

o čestných titulech státních a jiných veřejných zaměstnanců.

Vláda nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n., a podle § 5, odst. 3 zákona ze dne 21. října 1936, č. 268 Sb. z. a n., o řádech a titulech:

§ 1.

(1) Státním a jiným veřejným zaměstnancům může býti za dlouhotrvající a záslužnou službu jako čestný titul propůjčen úřední (služební) titul, který podle platných předpisů přísluší zaměstnancům téže kategorie a téhož služebního oboru na služebních místech nejbližší vyšší platové stupnice (stupnice funkčního služného), a jsou-li pro tutéž platovou stupnici určeny dva různé úřední (služební) tituly, titul, jenž odpovídá nejbližší vyššímu postavení (hodnosti); ustanovení toto se nevztahuje na úřední titul „president“. Jako čestný titul může býti však propůjčen radům nejvyššího soudu a senátním radům nejvyššího správního soudu titul „senátní prezident“ a soudcům v V. stupnici funkčního služného titul „soudní vicepresident“.

(2) Ze stejných důvodů (odstavec 1) může býti propůjčen jako čestný titul vojenským gážístům z povolání a gážístům četnickým titul, jenž odpovídá jejich nejbližší vyšší vojenské nebo četnické hodnosti, státním profesorům a učitelům škol uvedených v § 66, odst. 1

zákona ze dne 24. června 1926, č. 103 Sb. z. a n., o úpravě platových a některých služebních poměrů státních zaměstnanců (platového zákona), jakož i učitelům státních a nestátních veřejných a měšťanských škol titul „ředitel“ („řídící učitel“) s příslušným titulovým přídomkem.

§ 2.

(1) Čestný titul propůjčuje orgán příslušný k tomu, aby propůjčil zaměstnanci služební místo, s nímž podle platných předpisů jest spojen úřední (služební) titul, o jehož propůjčení jde. Čestný titul „soudní vicepresident“ propůjčuje prezident republiky.

(2) Čestný titul lze propůjčiti jen při příležitosti přeložení do trvalé výslužby zaměstnanci, jenž po skutečnou dobu alespoň 20 let vzorně a oddaně plnil své úřední (služební) povinnosti ve státní nebo jiné veřejné službě nebo v branné moci nebo vykazoval vynikající služební výkony ve prospěch státních nebo jiných veřejných zájmů a neměl závad se služebního hlediska. Výjimečně lze čestný titul propůjčiti za předpokladů stanovených v předešlé větě též zaměstnanci ve výslužbě.

(3) Vojenskému gážístovi lze propůjčiti čestný titul jen při příležitosti jeho přeložení do výslužby nebo do zálohy a to jen jednou za celou dobu jeho příslušnosti k branné moci, jestliže konal skutečně alespoň 20 let poctivě, věrně, horlivě a úspěšně službu v branné moci. Výjimečně lze čestný titul propůjčiti za předpokladů stanovených v předešlé větě též vojenskému gážístovi ve výslužbě nebo v záloze, který nepřekročil ještě 60 let věku.

§ 3.

Cestný titul uvedený v § 1, odst. 1 a 2 může orgán příslušný podle § 2, odst. 1 výjimečně a na dočasnou dobu propůjčiti také státnímu (veřejnému) zaměstnanci v činné službě pro zvláštní funkci nebo k určitému služebnímu úkonu.

§ 4.

(1) Zaměstnanci, jimž byl propůjčen cestný titul podle předcházejících ustanovení, jsou oprávněni užívatí tohoto titulu a mají nárok, aby ve služebním styku a v úředních projevech byli tímto titulem jmenováni. Jsou dále oprávněni nositi úřední (služební) stejnokroj (služební oděv), odpovídající čestnému titulu, který jim byl propůjčen, pokud jeho nošení je podle platných předpisů přípustné. Tato oprávnění zanikají při rozvázání služebního poměru zaměstnancova, pokud pak se vztahují na čestný titul podle § 3, též při zániku funkce nebo při skončení úkonů, jež byly důvodem k propůjčení čestného titulu.

(2) Podrobné vymezení oprávnění spojených s propůjčením čestného titulu vojenským a četnickým gážistům v branné moci nebo v četnictvu stanoví služební předpisy, vydané příslušným ústředním úřadem. Ztráta čestného titulu a oprávnění s ním spojených nastává při ztrátě vojenské nebo četnické hodnosti podle platných předpisů.

§ 5.

Při udělení čestných titulů podle tohoto nařízení buď přihlíženo k občanské zachovalosti a bezúhonnosti zaměstnancově.

§ 6.

Udělení čestného titulu podle tohoto nařízení nezakládá samo o sobě žádných jiných práv ani nároků.

§ 7.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je všichni členové vlády.

Dr. Hácha v. r.

Beran v. r.

Dr. Chvalkovský v. r.	Syrový v. r.
Dr. Fischer v. r.	Ing. Eliáš v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Čipera v. r.
Dr. Kapras v. r.	Dr. Feierabend v. r.
Dr. Krejčí v. r.	Dr. Klumpar v. r.
Dr. Šádek v. r.	Dr. Havelka v. r.

61.

Vládní nařízení

ze dne 2. března 1939

o soustředění působnosti ve věcech peněžních ústavů a peněžních podniků u ministerstva financí, jakož i o úpravě některých poměrů v peněžnictví.

Vláda republiky nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n.:

§ 1.

V dalších ustanoveních rozumějí se:

a) „peněžními ústavů“:

1. spořitelny,

2. okresní záložny hospodářské a jiné záložny, utvořené z fondů kontribučních a berních, jakož i tyto fondy samy,

3. záložny zřízené podle spolkového zákona ze dne 26. listopadu 1852, č. 254 ř. z. (záložny spolkové),

4. úvěrní společenstva zřízená podle zákona o výdělkových a hospodářských společenstvech ze dne 9. dubna 1873, č. 70 ř. z.,

5. svazy (ústředí) ústavů, u. č. 3 uvedených, a výdělkových a hospodářských společenstev (družstev) vůbec, provozující úvěrní obchody,

6. akciové banky,

7. peněžní společnosti s ručením omezeným,

8. Zemský úvěrní fond živnostenský v Praze a Zemský maloroľnický fond úvěrní v Praze a

9. poštovní spořitelna;

b) „peněžními podniky“: podniky po rozumu čl. LII bankovního zákona ze dne 21. dubna 1932, č. 54 Sb. z. a n.;

c) „příslušným revisním orgánem“: orgán, jehož revisím, prováděným stálými odbornými silami tohoto orgánu (revisory), jest dotčený peněžní ústav (podnik) podle zákona neb jiných předpisů povinen se podrobovati; u okresních záložen hospodářských rozumí se tímto orgánem Svaz okresních záložen hospodářských (§ 10).

§ 2.

(1) Působnost ve věcech peněžních ústavů a peněžních podniků, jakož i svazů (ústředí) těchto ústavů a podniků, která podle platných předpisů náležejí jiným ministerstvům, přenáší se, pokud další odstavec jinak neustanovuje, dnem 1. června 1939 na ministerstvo financí.

(2) Působnost ve věcech poštovní spořitelny přenáší se na ministerstvo financí dnem vyhlášení tohoto nařízení; podrobněji bude stanovena při organizaci této spořitelny, která bude provedena zvlášť podle obdoby organizace dopravního podniku.

§ 3.

(1) Dohledu ministerstva financí podřizují se také peněžní ústavy (podniky), které podle platných předpisů dosud nepodléhaly dohledu některého ministerstva.

(2) K výkonu dohledu může ministerstvo financí ustanovit u peněžního ústavu (podniku) jednoho nebo více vládních komisářů s působností uvedenou v § 4; jde-li o některý z peněžních ústavů, uvedených v § 1, písm a), č. 1 až 5, jest předtím slyšeti příslušný revisní orgán, je-li jaký.

(3) Vládní komisář budiž k návrhu příslušného revisního orgánu na žádost peněžního ústavu (podniku), u něhož jest ustanoven, odvolán a nahrazen osobou jinou, je-li členem správního nebo dozorčího orgánu, úředníkem nebo zástupcem jiného peněžního ústavu (podniku), příbuzný nebo sešvakřen s těmito osobami do druhého stupně nebo jejich manželem (manželkou), anebo osvědčí-li žádající ústav (podnik), že pro jiný zvláštní důvod v osobě ustanoveného vládního komisáře jsou ohroženy jeho zájmy.

(4) Na úhradu výloh, spojených s dohledem podle odstavce 2, přispívá peněžní ústav (podnik) částkou, jejíž výši a způsob placení stanoví ministerstvo financí po slyšení příslušného revisního orgánu, je-li jaký.

§ 4.

(1) Vládní komisář, pokud mu podle zvláštních předpisů nepřísluší působnost ještě jiná, jest povolán sledovati veškerou činnost peněžního ústavu (podniku) a jeho orgánů. Za tím účelem má právo nahlížeti do knih a spisů peněžního ústavu (podniku) a jest oprávněn zúčastniti se jednání veškerých jeho orgánů, k nimž musí býti vždy a včas zván. Provedení usnesení, jež by odporovalo zákonům a jiným platným předpisům anebo příkazu podle § 7, může zastaviti až do rozhodnutí ministerstva financí; nedojde-li však ústavu (podniku) toto rozhodnutí do 30 dnů poté, kdy se dotčené usnesení stalo, lze toto usnesení provésti. Vládní komisář též může sám svolati schůzi orgánů peněžního ústavu (podniku), shledá-li, že jest toho třeba.

(2) Vládním komisářům, kteří vykonávají

tento úřad v den vyhlášení tohoto nařízení, přísluší též působnost uvedená v odstavci 1, pokud jim již není přiznána předpisy dosud platnými.

§ 5.

(1) Vládní komisáři, i když nejsou státními úředníky, jsou povinni zachovávatí přísné mlčení o všem, co při výkonu dohledu nebo vzhledem k této své funkci seznají a co v zájmu státu, peněžních ústavů (podniků) nebo jejich zákazníků jest nutno zatajiti, anebo co jim bude výslovně jako důvěrné označeno, a to proti každému, komu nejsou povinni učiniti o takových věcech úřední sdělení. Pokud jde o výkon povinností s touto funkcí spojených, požívají vládní komisáři, i když nejsou státními úředníky, stejné ochrany a jsou stejně trestně odpovědní jako úředníci státní.

(2) Poznatků, jichž nabyli vládní komisáři při výkonu této funkce anebo v souvislosti s ní, ani zpráv jimi podávaných nesmí býti použito pro účely berní, a to ani ohledně peněžních ústavů (podniků), u nichž jsou výkonem státního dohledu pověřeni, ani ohledně zákazníků těchto ústavů (podniků).

§ 6.

(1) Peněžní ústavy (podniky) jsou povinny předkládati ministerstvu financí aneb orgánu jím určenému souborné výkazy a zprávy o svém hospodářském stavu podle směrnic stanovených tímto ministerstvem.

(2) Dále jsou peněžní ústavy (podniky) povinny podle směrnic, které k návrhu ministerstva financí vláda republiky usnesením stanoví, ukládati volné prostředky tak, aby jich mohlo býti co nejúčelněji využito k ukojení naléhavých potřeb, jichž vyžaduje obecný zájem hospodářský.

(3) Směrnice podle předešlých odstavců lze stanoviti buď všeobecně pro veškeré peněžní ústavy (podniky) aneb pro některé jejich skupiny; stávají se závaznými vyhlášením v Úředním listě republiky.

(4) Stanoviti směrnice podle odstavce 1 lze jen k návrhu nebo po slyšení zvláštního výboru Poradního sboru ve věcech peněžnictví (§ 38, odst. 6 vládního nařízení ze dne 23. března 1933, č. 52 Sb. z. a n., kterým se stanoví podrobnější předpisy o Ústředním smírčím orgánu a Poradním sboru ve věcech peněžnictví, ve znění čl. I, bodu 3 vládního nařízení ze dne 4. července 1935, č. 148 Sb. z. a n.), kdežto směrnice podle odstavce 2 toliko k návrhu tohoto výboru.

(5) Ustanovení předchozích odstavců vztahují se také na zemské úvěrní ústavy; působnost příznanou v nich ministerstvu financí vykonává toto ministerstvo v dohodě s ministerstvem vnitra.

§ 7.

(1) Ministerstvo financí může přikázati peněžnímu ústavu (podniku):

a) aby provedl reorganisaci, úsporná i jiná opatření, směřující k uspořádání jeho poměrů podle stanoveného plánu;

b) aby, nelze-li očekávati, že by mohl s úspěchem dále trvati, anebo žádá-li to obecný zájem na zjednodušení poměrů v peněžnictví, splynul za podmínek v příkazu stanovených s ústavem, který jest ochoten jej převzít a bude uznán k tomu vhodným;

c) aby, je-li tu dána některá z podmínek u písmeny b) uvedených, vstoupil do likvidace.

(2) Peněžnímu ústavu (podniku) lze dáti příkaz podle odstavce 1, písm. a) až c) jen k návrhu příslušného revisního orgánu, je-li jaký. K takovému návrhu podanému revisním oddělením revisního a důvěrnického společenstva, zřízeného podle § 18 zákona ze dne 10. října 1924, č. 239 Sb. z. a n., ve znění čl. XXVIII bankovního zákona ze dne 21. dubna 1932, č. 54 Sb. z. a n., lze však přihlídnouti jen, souhlasí-li s ním představenstvo tohoto společenstva nebo výbor, jež za tím účelem toto představenstvo ze svého středu se schválením ministerstva financí zvolí.

(3) Příkaz, daný podle odstavce 1, písm. a) až c), nahrazuje usnesení orgánů dotčeného peněžního ústavu (podniku), jehož snad jest podle stanov (společenské smlouvy) tohoto ústavu (podniku) nebo jiných předpisů potřebí k provedení přikázaného opatření.

§ 8.

(1) Neplnění směrnic stanovených podle § 6 nebo příkazu daného podle § 7 trestá se okresním (státním policejním) úřadem pokutou do 10.000 K; za nedobytnou pokutu vyměří se náhradní trest vězení podle míry zavinění až do jednoho měsíce.

(2) Tyto tresty se ukládají osobám odpovědným za vedení peněžního ústavu (podniku) a lze je uložiti opětovně, nebude-li ve stanovené lhůtě protiprávní stav odklizen nebo předepsaná povinnost splněna.

(3) Přesunutí placení peněžité pokuty podle předešlých odstavců uložené na peněžní ústav (podnik) jest zakázáno. Úmluvy tomu odporující nejsou právně účinné.

(4) Tyto přestupky stíhají se jen k návrhu ministerstva financí, a jde-li o nesplnění povinnosti podle § 6, odst. 1, též k návrhu tamže uvedeného orgánu.

§ 9.

(1) Bez újmy trestních následků podle § 8 může ministerstvo financí ustanoviti u peněžního ústavu (podniku), který přes opětovné vyzvání nesplní ve lhůtě mu dané, čeho jest k provedení příkazu podle § 7 potřebí, a na útraty tohoto ústavu (podniku) důvěrníka anebo zvláštní dvou až tříčlennou komisi, jimž náleží dohlížeti na správu ústavu (podniku) a působiti k tomu, aby dotčený příkaz byl náležitě proveden. O právech tohoto důvěrníka a komise platí obdobně ustanovení § 4, odst. 1.

(2) Nevede-li ustanovení důvěrníka, pokud se týká, komise u peněžního ústavu k výsledku, zejména proto, že orgánové ústavu úmyslně ruší, ztěžují nebo znemožňují výkon jejich působnosti, může ministerstvo financí ustanoviti u ústavu správní výbor a dozorčí výbor, o nichž obdobně platí ustanovení čl. XXXVIII, odst. 4 a 5, čl. XXXIX a čl. XL zák. č. 54/1932 Sb. z. a n.

(3) U peněžního ústavu (podniku) lze učiniti opatření podle předešlých odstavců jen k návrhu nebo po slyšení příslušného revisního orgánu, je-li jaký.

(4) Ustanoveními odstavců 1 a 2 zůstávají nedotčena práva vyrovnacího správce, vládního komisaře i dozorčího komisaře, ustanoveného u peněžního ústavu, pro který bylo nařízeno přiročí.

§ 10.

Zákon ze dne 6. června 1924, č. 128 Sb. z. a n., o okresních záložnách hospodářských a kontribučních fondech peněžních v Čechách, ve znění vládního nařízení ze dne 17. července 1928, č. 126 Sb. z. a n., o úpravě některých právních poměrů týkajících se okresních záložen hospodářských v Čechách, mění se takto:

1. Odstavec 2 v § 37 zní:

„Svaz vykonává revisi záložen a jejich pomocných závodů odbornými svazovými revisory a podává zprávy o vykonané revisi svému dohlédacímu úřadu. Za tím účelem jsou záložny povinny podrobiti svá zařízení a své vedení závodu ve všech odvětvích správy nejméně jednou v roce podrobnému prozkoumání svazovými revisory; dále jsou povinny podávat Svazu vyžádané zprávy a informace, ze-

jména pokud se týká statistiky. Svaz jest oprávněn svým delegátem prováděti informativní šetření záložen se týkající na místě samém. Vedle toho Svaz vykonává na podporu ředitelstev a okresních výborů letmé revize podle § 38, odst. 2 a jest poradním sborem zemského výboru a vlády při řešení zásadních otázek týkajících se úpravy poměrů okresních záložen hospodářských.“

2. Odstavce 2 a 4 v § 42 se ruší.

§ 11.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr financí v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Hácha v. r.

Beran v. r.

Dr. Chvalkovský v. r.	Syrový v. r.
Dr. Fischer v. r.	Ing. Eliáš v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Čipera v. r.
Dr. Kapras v. r.	Dr. Feierabend v. r.
Dr. Krejčí v. r.	Dr. Klumpar v. r.
Dr. Šádek v. r.	Dr. Havelka v. r.

62.

Vládní nařízení

ze dne 9. března 1939,

kterým se doplňuje zákon ze dne 14. dubna 1920, č. 300 Sb. z. a n., o mimořádných opatřeních, ve znění zákona ze dne 10. července 1933, č. 125 Sb. z. a n., a vládního nařízení ze dne 10. ledna 1939, č. 1 Sb. I.

Vláda republiky nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n.:

čl. I.

Lhůta tří měsíců, uvedená v § 2 zákona o mimořádných opatřeních, se nevztahuje na mimořádná opatření, k jichž vyhlášení došlo před účinností tohoto nařízení, pokud jde o opatření uvedená v § 10 tohoto zákona a tato opatření zůstávají bez dalšího v účinnosti až do doby, kdy budou odvolána (§ 14 tohoto zákona). Stejně pomine účinnost těch z nich, ohledně nichž bude to prohlášeno v právním předpise, který nově upraví některé poměry

tiskového práva nebo záležitostí uvedených v § 10, odst. 2 zákona o mimořádných opatřeních.

čl. II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 17. března 1939; provedou je všichni členové vlády.

Dr. Hácha v. r.

Beran v. r.

Dr. Chvalkovský v. r.	Syrový v. r.
Dr. Fischer v. r.	Ing. Eliáš v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Čipera v. r.
Dr. Kapras v. r.	Dr. Feierabend v. r.
Dr. Krejčí v. r.	Dr. Klumpar v. r.
Dr. Šádek v. r.	Dr. Havelka v. r.

63.

Vládní nařízení

ze dne 9. března 1939,

kterým se doplňuje a mění zákon ze dne 3. dubna 1925, č. 65 Sb. z. a n., o svátcích a památných dnech.

Vláda republiky nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n.:

čl. I.

1. § 1 zák. č. 65/1925 Sb. z. a n. se doplňuje a bude zníti:

„§ 1.

Posavadní předpisy o svátcích platí s výhradou ustanovení § 4 pro tyto dny: Nový rok, Sv. tři králů, pondělí velikonoční, Nanebevstoupení Páně, pondělí svatodušní, Božího Těla, Sv. apoštolů Petra a Pavla, Nanebevzetí Panny Marie, Všech Svatých, Neposkvrněného Početí Panny Marie, Hod Boží vánoční a druhý svátek vánoční.“

2. Druhá věta § 4 téhož zákona se mění a bude zníti:

„Pro veřejné podniky v zájmu nerušeného jich provozu mohou však býti stanoveny výjimky; podrobnosti určí vládní nařízení, které může bližší úpravu vyhraditi příslušným úřadům.“

čl. II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlá-

šení; provede je ministr vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Hácha v. r.

Beran v. r.

Dr. Chvátkovský v. r.	Syrový v. r.
Dr. Fischer v. r.	Ing. Eliáš v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Čipera v. r.
Dr. Kapras v. r.	Dr. Feierabend v. r.
Dr. Krejčí v. r.	Dr. Klumpar v. r.
Dr. Šádek v. r.	Dr. Havelka v. r.

64.

Vládní nařízení

ze dne 14. března 1939

o přechodném obmezení výplat vkladů u peněžních ústavů.

Vláda republiky nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n.:

§ 1.

(1) Peněžní ústavy, uvedené v § 1 opatření Stálého výboru ze dne 26. září 1938, č. 204 Sb. z. a n., nejsou povinny vyplatit ani účetně převést během jednoho týdne více než:

- 500 K ze vkladu na vkladní knížku (vkladní list) nebo na pokladniční poukázku;
- 5% z pohledávky v běžném účtu podle jejího stavu dne 14. března 1939.

(2) Ani majitel několika vkladních knížek (vkladních listů) nebo pokladničních poukázek nemůže požadovat vyšší výplatu (převod); než v odstavci 1, písm. a) uvedenou.

§ 2.

Ministr financí se zmocňuje, aby podle toho, jak to připustí poměry na peněžním trhu, vyhláškou ve Sbírce zákonů a nařízení částku a sazbu, uvedenou v § 1, přiměřeně zvýšil.

§ 3.

Opatření Stálého výboru č. 204/1938 Sb. z. a n., ve znění vyhlášky ministra financí ze dne 24. prosince 1938, č. 377 Sb. z. a n., se zrušuje, pokud se týká obmezení výplat vkladů u peněžních ústavů.

§ 4.

Toto opatření nabývá účinnosti dnem 15.

března 1939 a provedou je ministři financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Hácha v. r.

Beran v. r.

Dr. Chvátkovský v. r.	Syrový v. r.
Dr. Fischer v. r.	Dr. Šádek v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Ing. Eliáš v. r.
Dr. Kapras v. r.	Čipera v. r.
Dr. Krejčí v. r.	Dr. Klumpar v. r.
	Dr. Havelka v. r.

65.

Vládní nařízení

ze dne 14. března 1939

o úsporných opatřeních personálních.

Vláda republiky nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n.:

Čl. I.

§ 1.

Ustanovení § 27 vládního nařízení ze dne 21. prosince 1938, č. 380 Sb. z. a n., o úsporných opatřeních personálních, se mění a bude znít takto:

„Má-li poživatel (poživatelka) státního odpočivného (zaopatřovacího) platu vedle tohoto platu ještě

1. aktivní plat státní (§ 34, odst. 1) nebo nestátní veřejný (§ 34, odst. 2), nebo

2. nestátní veřejný odpočivný (zaopatřovací) plat (§ 34, odst. 2), nebo

3. několikrát platy uvedené pod č. 1 a 2 téhož nebo různého druhu, snižuje se výplata státního odpočivného (zaopatřovacího) platu:

a) v případech uvedených pod č. 1 a 2 o polovinu nižšího platu (jsou-li stejné výše o polovinu kteréhokoli), kterýmžto snížením nesmí úhrn neztenčených i snížených platů klesnouti pod částku 12.000 K ročně; tato částka se zvyšuje o případné výchovné a přídavky na děti, příslušející k státnímu odpočivnému (zaopatřovacímu) platu,

b) v případech uvedených pod č. 3 způsobem stanoveným pod písm. a) tolikrát, kolik má poživatel uvedených platů.“

§ 2.

§ 28 vládního nařízení č. 380/1938 Sb. z. a n. se mění a bude znít takto:

„(1) Má-li poživatel (poživatelka) státního odpočivného (zaopatřovacího) platu vedle odpočivných (zaopatřovacích) platů výdělečný příjem podrobený dani důchodové, snižuje se výplata státních odpočivných (zaopatřovacích) platů o polovinu částky výdělečného příjmu. Tímto snížením nesmí úhrn odpočivných (zaopatřovacích) platů a výdělečného příjmu klesnouti pod částku 24.000 K ročně, kterážto částka se zvyšuje o případné výchovné a příspěvky na děti, příslušející k odpočivnému (zaopatřovacímu) platu.“

(2) Honoráře za literární a umělecká díla chráněná původcovským právem nejsou výdělečným příjmem ve smyslu ustanovení tohoto paragrafu.

(3) Až do pravoplatného vyměření daně důchodové provede se snížení výplaty státního odpočivného (zaopatřovacího) platu prozatímně.“

§ 3.

Ustanovení § 30 vládního nařízení č. 380/1938 Sb. z. a n. se doplňuje novým odstavcem 6 tohoto znění:

„(6) Ustanovení tohoto paragrafu platí i pro provdané zaměstnankyně, které se staly nebo stanou poživatelkami státního odpočivného platu za účinnosti tohoto nařízení.“

§ 4.

(1) Za ustanovení odstavce 1 § 31 vládního nařízení č. 380/1938 Sb. z. a n. se vkládá nový odstavec 2 tohoto znění:

„(2) Poživatelece státního odpočivného platu, jejíž manžel (druh) není zaměstnancem zmíněným v odstavci 1 a má dani důchodové podrobený výdělečný příjem přesahující 24.000 K ročně, snižuje se, pokud nepřichází k platnosti ustanovení § 30, odst. 1, výplata jejího odpočivného platu o polovinu; činí-li po tomto snížení úhrn jejího odpočivného platu a manželova výdělečného příjmu více než 36.000 K ročně, snižuje se výplata odpočivného platu manželky ještě o částku, která uvedenou hranici převyšuje.“

(2) Ustanovení odstavce 2 téhož paragrafu se mění a bude znít takto:

„(3) Ustanovení odstavce 1 a 2 platí i tehdy, jestliže po 1. červenci 1933 bylo manželství rozvedeno.“

Čl. II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1939, vyjmajíc ustanovení čl. I, § 4, odstavec 1 a odstavec 2, pokud se vztahuje na odstavec 1, která nabývají účinnosti dnem 14. března 1939; provedou je všichni členové vlády.

Dr. Hácha v. r.

Beran v. r.

Dr. Chvalkovský v. r. Syrový v. r.

Dr. Fischer v. r. Ing. Eliáš v. r.

Dr. Kalfus v. r. Čipera v. r.

Dr. Kapras v. r. Dr. Feierabend v. r.

Dr. Krejčí v. r. Dr. Klumpar v. r.

Dr. Šádek v. r. Dr. Havelka v. r.

66.

Vládní nařízení

ze dne 10. února 1939

o změně rigorosního řádu pro fakulty věd právních a státních.

Vláda republiky nařizuje podle § 1, odst. 2 zákona ze dne 20. dubna 1893, č. 68 ř. z., o právnických a státovědeckých studiích a zkouškách státních, ve znění zákona ze dne 27. května 1919, č. 290 Sb. z. a n., a vládního nařízení ze dne 13. ledna 1939, č. 16 Sb. II:

Čl. I.

Rigorosní řád fakulty věd právních a státních, vydaný nařízením ze dne 15. dubna 1872, č. 57 ř. z., kterým se vydávají nová ustanovení o tom, jak lze nabýt doktorátu na fakultách světských, ve znění vládního nařízení ze dne 4. května 1920, č. 324 Sb. z. a n., o změně rigorosního řádu pro fakulty věd právních a státních, se mění a doplňuje takto:

1. § 1, odst. 4 nahrazuje se dvěma odstavci tohoto znění:

„Studující práv, kteří vykonali státní zkoušku judičiální s prospěchem alespoň dobrým, mohou býti připuštěni k přísné zkoušce doktorské z oboru judičiálního ihned po oné státní zkoušce nebo kdykoliv později.“

Studující práv, kteří vykonali v devátém semestru svých studií státní zkoušku státovědeckou s prospěchem alespoň dobrým, mohou býti připuštěni ještě v témže semestru k přísné zkoušce z oboru státovědeckého.“

2. § 2, č. III zní:

„III. Právo ústavní, nauku správní a československé právo správní, nauku o národním hospodářství a národohospodářskou politiku, finanční vědu a československé právo finanční a právo mezinárodní.“

3. V § 7, odst. 2 nahrazují se slova „při rigorosu státovědeckém dva zástupci politické ekonomie a po jednom zástupci ostatních oborů zkušebních“ slovy

„při rigorosu státovědeckém po jednom zástupci všech oborů zkušebních, při čemž nauka o národním hospodářství a národohospodářská politika tvoří jeden předmět a finanční věda a československé právo finanční rovněž jeden předmět“.

Čl. II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr školství a národní osvěty.

Beran v. r.

Dr. Chvalkovský v. r.	Syrový v. r.
Dr. Fischer v. r.	Ing. Eliáš v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Čipera v. r.
Dr. Kapras v. r.	Dr. Feierabend v. r.
Dr. Krejčí v. r.	Dr. Klumpar v. r.
Dr. Šádek v. r.	Dr. Havelka v. r.

67.

Vládní nařízení

ze dne 10. března 1939

o vyhledávání objednávek na zboží textilní.

Vláda republiky nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n.:

§ 1.

(1) Majitelé zasilatelských textilních závodů a výrobci jemného prádla, mající stanoviště živnosti v politických okresech: Humpolec, Jilemnice, Náchod, Německý Brod, Nové Město n. Met., Rychnov n. Kn. a Semily, kteří již před 1. lednem 1936 mimo své stanoviště buď sami nebo zmocněnci (obchodními cestujícími — § 59, odst. 1 ž. ř.) vyhledávali objednávky

na textilní zboží, mohou na tytéž druhy textilního zboží vyhledávat objednávky bez předchozího písemného vyzvání také u osob, které ho nepotřebují ve svých živnostech (§ 59, odst. 2 ž. ř.).

(2) Výhody podle odstavce 1 požívají také živnostníci, na které zmíněné závody přešly jednáním mezi živými neb-dědičtím.

§ 2.

Okresní úřad stanoviště živnosti potvrdí na žádost majitele živnosti oprávnění podle § 1 v jeho živnostenském listu a v legitimačních listech zmocněnců (obchodních cestujících).

§ 3.

Vyhledáváním objednávek podle § 1 smějí býti zaměstnáváni jen zmocněnci (obchodní cestující), kteří tuto činnost provozují jako hlavní své zaměstnání. Objednané zboží smí býti objednatelům dodáváno jen prostřednictvím pošty nebo státních drah.

§ 4.

Výhody podle § 1 nepožívají samostatní obchodní jednatelé [§ 59 c) ž. ř.].

§ 5.

V pochybnostech, zda jde o zasilatelský textilní závod, o případě. o výrobu jemného prádla (§ 1, odst. 1), rozhoduje okresní úřad po slyšení obchodní a živnostenské komory, zemské jednoty obchodních gremií a Svazu zasilatelských textilních závodů.

§ 6.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr průmyslu, obchodu a živností.

Dr. Hácha v. r.

Beran v. r.

Dr. Chvalkovský v. r.	Syrový v. r.
Dr. Fischer v. r.	Dr. Šádek v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Ing. Eliáš v. r.
Dr. Kapras v. r.	Čipera v. r.
Dr. Krejčí v. r.	Dr. Klumpar v. r.
Dr. Havelka v. r.	